

Slovo kazatele úvodem

Vážení sourozenci v Kristu, velmi rychle se blíží poslední část školního roku. Prošli jsme velikonočními svátky, které jiskří svou úžasnou zvěstí o smířující oběti a otevření nebeského království. Potřebovali jsme tuto zvěst o vzkříšení znovu slyšet, protože nás čekala loučení s našimi milými. Do nebeského domova byli odvoláni – bratr Jaromír Voves a sestry Růžena Moravcová a Augustina Vernerová. V tomto čísle přinášíme některé vzpomínky. Můžeme se mnohé učít ze života a svědectví víry těch, kteří nás přežili.

Připravujeme se na členské shromáždění, které se bude konat 1. 6. po dopolední bohoslužbě. Jedním z bodů je volba druhého kazatele sboru – bratra Radislava Novotného. Radkova volitelnost za kazatele byla schválena na právě proběhlé konferenci CB v Trutnově. Přinášíme několik zpráv z této výroční konference.

Máme radost, že pokračuje intenzivní služba v Neveklově. Protože máme ještě finanční závazky za tento misijní projekt – bydlení pro pracovníka sboru a také další opravy na tamním sborovém objektu, vyhláší staršovstvo sbírku na tento účel. Prosíme, označte své příspěvky na tuto sbírku slovem „Neveklov“, případně uveďte toto slovo na svém příkazu, pokud přispíváte elektronicky.

Svatodušní svátky, ve srovnání s Vánoce a Velikonocemi, bývají někdy v životě sboru „Popelkou“. Letos bychom je chtěli více zvýraznit. Proto připravujeme na svatodušní neděli 8. června mimořádný program. Dopoledne budeme mít společnou bohoslužbu s ukrajinským sborem. Uslyšíme biblické poselství Letnic a budeme společně chválit písněmi. Odpoledne v 17 hodin se u nás v Soukenické sejdou bratři a sestry z pražských sborů. Zazní krátká biblická slova a svědectví, písně spojeného pěveckého sboru a také písně hudební skupiny. Přijďme a pozvěme na toto shromáždění. Podvečerní čas je volen tak, aby mohly přijít i rodiny s dětmi.

S přáním Boží blízkosti

Pavel Černý

Ohlédnutí za Konferencí CB v Trutnově

Ve dnech 16. - 17. května se v Trutnově sešlo více než 200 delegátů celostátní Konference CB. Hlavním mottem letošního jednání bylo téma rodiny. Účastníci se na základě zprávy br. předsedy zabývali radostmi a starostmi rodin v církvi a ve společnosti.

V bohoslužebné části proběhla ordinace kazatele Jaroslava Pokorného z Českého Těšína, delegáti zároveň rozhodli o udělení volitelnosti za kazatele Církve bratrské bratru Radislavu Novotnému z Prahy 1, Soukenické. V doplňové volbě Rady byl za jejího devátého člena zvolen Tadeáš Filipek z Českého Těšína.

Taj (převzato z www.cb.cz)

Zprávy z konference CB

Během pátečního odpoledního programu došlo ke schválení zprávy o hospodaření ústředí Církve bratrské, kterou přednesla ekonomka rady Lydie Boszczyková. Po schválení zprávy proběhly některé zajímavé diskuze nad aktuálními tématy, které v současnosti pálí Církev bratrskou, např.: sbory pociťují nedostatek kandidátů pro volby do místních staršovstev, staršovstva jsou většinou zavalena prací a rozhodují o záležitostech, o kterých by se mohlo rozhodovat na „nižší úrovni“. Proto byl předložen návrh na zavedení „správních rad“ sboru, která by byla volena staršovstvem a plnila by některé jeho dílčí úkoly.

Bratr Pavel Chráška na konferenci poukázal na problém, že naše církve jsou dle jeho názoru příliš „atomizované“, máme sice jednotu v Kristu, ale chybí nám mezsborová jednota. Proto navrhuje vytvořit v různých oblastech senioráty církve, které by sloužily jako místa pro setkávání sborů. Tyto senioráty již fungují na úrovni kazatelů, proto navrhuje jejich vytvoření i na sborové úrovni. V rámci těchto seniorátů by se uskutečňovaly jednou za rok seniorátní sněmy, na kterých by se mohli setkávat kazatelé plus zástupci staršovstev. V čele seniorátu by stál „senior“, který by byl na seniorátu zvolen. Senior by měl především pastorační kompetence. Na seniorátních sněmech by se také volili delegáti na společnou česko-slovenskou

konferenci. Závěrem bylo řečeno, že Rada CB připraví pracovní materiál, který rozešle na sbory a ve staršovstvech může opět proběhnout diskuze o budoucnosti těchto seniorátů.

Dalším zajímavým tématem diskutovaným na konferenci byla maximální délka možnosti setrvání kazatele na jednom sboru. V současné době je to v podstatě maximálně 18 let (déle jen výjimečně), proto se někteří kazatelé tázali, jestli je toto povinné střídání kazatelů mezi sbory správné a prospěšné. Během diskuze pak převládl názor delegátů a některých kazatelů, že toto opatření sbory i jejich kazatele spíše chrání před přílišným zaměřením služby sboru na určitou oblast, která je určována obdarováním jejich kazatele. Naopak se při střídání kazatelů mohou sbory obohatit novými dary, které přinese do sboru jiný kazatel.

V druhé části odpoledne byla schválena ordinace bratra Jaroslava Pokorného, vikáře ve sboru v Českém Těšíně a bratra Radislavu Novotnému byla schválena volitelnost na sbory CB. Bratr Novotný již byl ordinován v Evangelické církvi metodistické a tuto ordinaci naše církev uznává. Můžeme již tedy hlasovat o jeho působení v našem sboru na pozici druhého kazatele.

V odpoledním bloku byla též diskutována zpráva předsedy Rady Církve bratrské Daniele Fajfra. Zpráva obsahuje zamyšlení nad funkcí rodiny v současné době. Nejen ve světě, ale i v církvi lidé prožívají v rodinách zápasy, krize, rozvody. Zpráva také řeší otázku partnerství před manželstvím a důležitost správné volby životního partnera. Budoucí manželé by spolu měli souznít v mnoha oblastech včetně duchovní, zpráva proto mj. také varuje před známostí věřících s nevěřícími. Poukazuje také na fakt, že sexuální život před manželstvím je hříchem (manželství začíná smlouvou) a vyzývá, aby církev stále držela v této otázce biblický postoj.

V závěru odpoledního bloku byly diskutovány některé vizitační zprávy, vizitace proběhly v minulém roce celkem na 19 sborech.

Jindřich Koudela

Kazatel Radislav Novotný při podpisu Vyznání víry CB
(převzato z www.cb.z)

Dalším bodem programu byla dovolba člena Rady CB místo dlouholetého člena br. Karla Fojtíka, který ze zdravotních důvodů ukončil službu. Kandidáti byli čtyři: br. Tadeáš Filipek z Českého Těšína, br. Pavel Chráska z Prahy 5 – Smíchov, br. Jan Luhan z Čelákovic a br. Jiří Sedláček z našeho sboru. V prvním kole nedostal žádný z kandidátů nadpoloviční většinu, nejvíce hlasů dostali Tadeáš Filipek a Jan Luhan. V druhém kole byl zvolen Tadeáš Filipek, pro kterého hlasovalo 113 ze 190 přítomných delegátů.

Slib složil před nejstarším přítomným ordinovaným kazatelem Pavlem Javornickým.

Po volbě pokračovala rozprava o jednotlivých odborech církve.

Kazatel Jaroslav Šmahel přiblížil, jak vypadá vzdělávání kazatelů v Jižním Súdánu v rámci činnosti zahraniční misijní agentury. Jako nedostatek vidí malou koncepčnost práce misijní agentury v rámci CB, kdy jednotlivé misijní služby stojí (a padají) na jednom kazateli.

Bratr Jan Valeš informoval o fungování Evangelického teologického semináře. ETS již delší dobu usiluje o akreditaci pro bakalářské studium. Hlavní překážkou je malý počet profesorů na plný úvazek. V současnosti má ETS také málo studentů. Prakticky všichni studenti se o ETS dozvěděli jen díky osobním kontaktům.

Sestra Galina Hofmanová informovala o práci diakonie CB. Rozsah této práce je zřejmý i z toho, že to byla nejdélejší zpráva v materiálech pro konferenci. Bylo opakovaně zdůrazněno, že diakonie musí vycházet v první řadě ze sborů, celocírkevní diakonie může tuto službu jen podporovat a zaštiťovat.

Po obědě se ještě otevřela diskuze ke stavebnímu odboru. Kazatel Daniel Šrámek poděkoval stavebnímu odboru za pomoc při budování nových prostor pro sbor Jižní město. Byl vznesen dotaz na způsob výběru, která stavba bude podpořena ze stavebního fondu. Bratr Karel Fojtík uvedl, že toto rozhodování je často duchovní hledání toho, která stavba je v současnosti potřebnější, nebo zda podpořit stavby, které delší dobu čekají na podporu, nebo naopak akutní a neodkladné investice. Sbory byly vyzvány, aby při oslovování ostatních sborů s prosbou o finanční podporu se v první řadě obracely na blízké sbory ve svém seniorátu.

Letos byly na konferenci podány pouze 3 návrhy a žádný pozměňující. První návrh sboru Praha 9 – Horní Počernice se týkal rozdělení konference na dvě různé, kdy jedna by se zabývala duchovními a druhá materiálními otázkami. V diskusi opakovaně zaznělo, že většina rozhodování je zároveň duchovních a zároveň materiálních a nelze toto rozdělit. Návrh byl tedy zamítnut (7 pro, 24 se zdrželo), ale bylo zdůrazněno, že do budoucna by bylo dobré uvažovat o setkání zástupců sborů, na kterém by se probíraly pouze duchovní záležitosti a směřování církve.

Druhý návrh podal bratr Jan Valeš ohledně způsobu financování ETS. Návrh vznikl na základě nejasnosti, jak má financování ETS vypadat po mimořádné podzimní konferenci. Po vyjasnění navrhl bratr Valeš stažení návrhu, což bylo přijato (proti 0, zdržel se 1).

Třetí návrh sboru v Poděbradech navrhoval umožnit v odůvodněných případech upravit periodicitu platby do Rady CB ze čtvrtletní na měsíční. Jako hlavní důvody proti bylo uvedeno, že není možné určit odůvodněné případy, komplikuje to způsob fakturace plateb. Navíc čtvrtletní platby umožňují Radě CB vytvořit si finanční polštář na platby kazatelů v případě, že některý sbor nezaplatí včas. V případě měsíční periodicity by se při zpoždění platby některého sboru mohla Rada dostat do finanční tísně. Další připomínka se týkala toho, že by se tím měnil čerstvě zavedený a zatím nezkoušený model financování. Návrh byl tedy odmítnut (pro 3, zdrželo se 16)

Bylo potřeba ještě zvolit komisi pro návrhy. Nikdo nedoplnil seznam kandidátů, takže byla schválena původně navržená komise ve složení: předseda kaz. Pavel Fér (Husinec), br. Pavel Bartošek (Praha 5, Smíchov), kaz. Oldřich Kadlec (Neratovice), br. Pavel Paulus (Havlíčkův Brod), br. Jan Vlk (Kladno).

Posledním bodem konference byla rozprava k činnosti Rady. Rozprava proběhla v klidném duchu, kdy spíše než připomínkami na činnost Rady se jednotliví členové Rady vyjadřovali k tomu, jak vidí aktuální situaci církve a sborů.

Z mého pohledu se tato konference lišila od ostatních v tom, že se mnohem méně probíraly materiální a finanční záležitosti a mnohem více bodů se týkalo duchovního směřování a fungování církve. Možná to bylo způsobeno určitým vysílením po jednání ohledně financování církve v druhé půlce minulého roku. Dobře je to vidět na tom, že byly pouze tři návrhy, relativně rychle odhlasované, i na tom, že největší diskuze byly na téma, zda mají být senioráty pouze duchovním setkáváním, zda by kazatelé měli být na sborech pouze omezenou dobu, jak by církve měla řešit problémy v rodinách a manželstvích a zda by neměl být znovu placený tajemník odboru pro manželství a rodinu, nebo o obsahu a názorovém zaměření Brány.

Mnohem více než na předchozích konferencích jsem si uvědomil, že konference není jen nejvyšší kontrolní a správní orgán, ale v první řadě místo, kde se rozhoduje o dalším duchovním směřování církve.

Ondřej Pavlíček

Ranní pobožnost byla uvedena písní z Žalmu 133 „Jak dobré a utěšené, bydlí-li bratři v lásce“ a bratr Javornický nás povzbudil ke vzájemné lásce. Zdůraznil pestrost sborů, kazatelů i členů a jejich vzájemnou toleranci. Vedl nás k zamyšlení nakolik je naše láska upřímná a hluboká. „Boha nikdy nikdo neviděl“, napsal „miláček Ježíšův“ apoštol Jan (1J 4,12). Ani Jan

nevystupoval suverénně a nevyvyšoval své poznání nad druhé.

Proběhla debata nad zprávami tajemníků pro evangelizaci, mládež, dorost, manželství a rodinu a Studijního odboru. Dále rozprava ke zprávám tajemníků, odborů Rady CB, časopisu Brána, ETS a Diakonie CB.

Nový předseda Odboru pro dorost Daniel Jokl pozval na Sjezd dorostů 24. - 27. 10. v Praze s názvem „Přiliv“.

V debatě i krizi rodiny v naší společnosti a na našich sborech uvedl Jan Valeš ml. zajímavý příklad z jednoho sboru, který pověřil jeden velmi obdarovaný starší manželský pár, aby se staral o manželské páry ve sboru a byli jim poradci, přáteli, pomocníky v krizových chvílích.

Rozsáhlá debata se týkala krize rodiny, ale také časopisu Brána. Vzhledem k rozsáhlosti a odlišnosti různých názorů se nedá ani ve stručnosti popsat.

Po přestávce proběhla dovolba člena Rady CB. Nejdříve proběhlo představení kandidátů, následovala volba. V druhém kole byl zvolen Tadeáš Filipek.

Osobně bych dodal, že mě moje první výroční konference v CB velmi povzbudila. Potěšilo mě, jak například naprosto přirozeně se přecházelo k modlitbám a povzbuzování ve chvíli, kdy se objevila důležitá modlitební potřeba.

Radislav Novotný

Usnesení Konference CB 2014

Konference Církve bratrské schválila následující usnesení:

- Konference schválila zprávu tajemníka Rady CB Petra Grulichy za rok 2013.
- Konference schválila zprávu ekonoma Rady CB Lydie Boszczykové o hospodaření ústředí Církve bratrské za rok 2013 na základě zprávy z revize hospodaření Církve bratrské - Rady CB za rok 2013.
- Konference schválila ordinaci vikáře Jaroslava Pokorného.
- Konference schválila udělení volitelnosti za kazatele CB kazateli Radislavu Novotnému.
- Konference zvolila Tadeáše Filipka za člena Rady CB.
- Konference zvolila Komisi pro návrhy (2014/2015) ve složení:
Předseda: kaz. Pavel Fér (Husinec)
Členové: Pavel Bartošek (Praha 5, Smíchov)
kaz. Oldřich Kadlec (Neratovice)
Pavel Paulus (Havlíčkův Brod)
Jan Vlk (Kladno)

Vzpomínka na sestru Růženu Moravcovou

Babička byla posledním článkem, který mne spojoval s mým „předešlým“ životem, s maminkou, s dětstvím, dospíváním. Celý život se o mne starala a já byla někdy hodně zlobivá a dost se se mnou natrápila. Je mi to moc moc líto. Neměla to se mnou vůbec jednoduché.

Její život obecně byl samé trápení. Deset let bez manžela, který byl ve vězení (od roku 1949 do roku 1959) jen za názor, který se neslučoval s tím „většinovým“. Sama vychovávala dceru, která nemohla studovat, protože byla „nepřítel lidu“. K babičce se v té době spousty lidí otočilo zády. Neměla slušnou práci, tehdejší režim s ní vymetal ty nejtěžší služby (pomocnice v nemocnici., kuchařka ve školní jídelně, uklízečka, vrátná,...). Babička byla vyučena krejčovská a velice krásně šila a byla vyhledávaná pro toto svoje umění, které jí pomáhalo přežít nejhorší časy. A kterého nikdy, dokud jí to zdraví dovolilo, nezanechala. Všechno vždycky brala s trpělivostí a doufala, že bude líp. Snad i bylo. Měla maminku, která se dožila také věku 95 let, dosloužila jí. Velká rána a smutek nastal v okamžiku, kdy ji opustil milovaný manžel, můj dědeček, Ladislav Moravec, který zemřel 23. 6. 1995 v jejím náručí. A ta největší rána ji potkala před téměř sedmi lety, kdy jí umřela dcera, moje maminka, v nedožitých 64 letech, a ona se s ní ani nemohla a nestačila rozloučit.

Babičce je už dobře. Nic ji nebolí a snad se setkala i se svými milými.

Babička Růžena Moravcová se narodila v Jesenném (severovýchod Čech, u Semil) na konci 1., tehdy velké světové, války a to 28. 12. 1918. Protože se narodila velmi neduživá, slabá a nemocná, tak honem její tatínek pospíchal pro pana faráře aby ji rychle pokřtil, aby nezemřela nepokřtěná!!! Pan farář svoji práci odvedl opravdu dobře.

Její rodiče se potkali v Jesenném, odkud pocházela babičky maminka Pavlína. Na práci do Čech přijel z Podkarpatské Rusi muž jejího života, Vasil Genyk. Měli spolu syna Vladimíra (*1914 - ?nevím) a dceru Růženku. Babička, tehdy samozřejmě jen Růženka, vyrůstala v bezproblémovém prostředí s milovanou rodinou. Svého nastávajícího, mého dědečka, potkala v 17ti letech a vzali se 17. 9. 1939. Mladý Ladislav tehdy jezdil do Jesenného pracovníčně do pivovaru. Odstěhovali se do „kraje“ do Sezemic, kde se jim v roce 1943 narodila moje maminka Ludmila a kde také prožili 2. světovou válku. Pak se přestěhovali do Trutnova, kde dědeček prováděl „protistátní činnost“... Tu ostatně spolu s babičkou prováděli i v následujících letech až do roku 1989. Byli součástí distribuce (kanálu) zakázané, většinou náboženské, literatury.

Babička s dědečkem byli ideální pár. Nestalo se, že by se při odchodu, byť jen do obchodu, nerozloučili, že by se někdy hádali nebo použili jadrnější výraz. Vycházeli si vstříc, a snad byli celý život zamilovaní! Potkala je těžká životní zkouška v podobě dědečkova věznění, ve které oba obstáli. Ačkoliv babičce mnozí dobráci radili aby se s dědečkem rozvedla a bude mít klid, práci, jejich dcera bude moci studovat, babička to nikdy nedopustila. Jsem na ni nesmírně pyšná!

Mnozí si možná ještě vzpomenou, že koncem 60. let 20. století babička ve sboru, spolu s dědečkem, spravovala. Sbor navštěvovali a byli oddaní křesťané. Přátelili se s bratry a sestrami CB, a nejen s nimi. Navštěvovali se, pomáhali, žili krásný aktivní život s Bohem. I poté, co dědeček zemřel, se babička stále snažila pomáhat druhým. Co nezvládala fyzicky, snažila se nahradit laskavým slovem. Přijímala hojné návštěvy z řad sboru CB, nebo byla s příbuznými a přáteli v písemném či telefonickém spojení, byla s nimi vždy účastná. Pamatovala si, a to až do své smrti, jména příbuzných, přátel i jejich dětí.

Od 14. 1. 2008 žila babička v BETHESDĚ v Počernicích. I tam si získala mnoho přátel ze strany spolubydlících, ale i personálu. Dokud babička mohla, scházeli se u ní přátelé a dělali si modlitební ranní chvilky. Když to pro ni bylo vysilující, přicházeli jí jen tak číst z Bible. Sestřičky si k ní chodily povídat. Pro každého měla dobré slovo.

Babička byla ten nejhodnější, nejlaskavější, nejtrpělivější, nejohleduplnější, nejmírumilovnější, hluboce věřící a oddaná – prostě nejúžasnější člověk v mém životě, který mi/nám všem chybí!!!! Babička nás všechny bezmezně milovala a obětovala by cokoli, kdybychom něco potřebovali. Na nikoho nikdy nezapomněla a o všechny kolem sebe pečovala a starala se víc než o sebe.

Její rodina jí byla vším. Milovala svého manžela, dceru, vnučku i tři pravnoučata. A všichni jí její lásku opětovali.

Na babičku Růženku nelze zapomenout! Stejně tak jako na její nejlepší tvarohové buchty na světě nebo nejchutnější rajskou či buchtičky se šodo... :-)

Všechno co dělala, dělala s láskou:-)) Jak babička žila – tiše, oddaně a skromně, tak i odešla.

BABIČKA NÁM MOC CHYBÍ!

Vzpomínka vnučky sestry Růženy Moravcové – paní Lídy Nečáskové

Vzpomínka na bratra Jaromíra Vovse*Z rozloučení v Mělníce 26. 4. 2014*

Vážená sestro Vovsová, zarmoucená rodino, vážení hosté, loučíme se s našim milým bratrem Jaromírem Vovsem, který byl odvolán do nebeského domova.

Zakoušíme v životě mnoho dobrého a radostného, protože Hospodinovo milosrdenství zůstává s námi. Ale ne-
seme také bolest, kterou ani neumíme pojmenovat a pochopit. Přichází i bolest loučení. Jsme prach, vydáni do ru-
kou smrti. Ale i bolest a smrt drží ve své ruce náš Bůh, který řekl a slíbil, že nás pro Kristovu oběť v poslední den
z pout smrti vysvobodí a setře nám každou slzu z očí.

Bratra Vovse jsem poznal v roce 1988, když jsem byl povolán sloužit do sboru v Praze 1, v Soukenické ulici. Bratr Voves navštěvoval pravidelně bohoslužby, zpíval svým krásným basem v pěveckém sboru a patřil k těm, se kterými bylo možné si kdykoli pohovořit o duchovních věcech.

Měl rád Písmo, toužil po nových duchovních zkušenostech a věrně se modlil za duchovní obnovu církve. Toužil po předávání evangelia dalším lidem. Setkání u Bible v Mělníku patřila i pro mě k těm povzbuzujícím. Krásná atmosféra úcty k Písmu, úcty ke druhým lidem, rozhovor nad zvěstovaným slovem, upřímné a horlivé modlitby.

Bratr Voves se velmi radoval ze sametové revoluce a viděl v ní odpověď na modlitby za občanskou a nábo-
ženskou svobodu. Vzpomínám, jak jsme brzy po revoluci organizovali v mělnickém kulturním domě veřejné shro-
máždění s bratrem Lukavským, na kterém sloužil teolog Zvěřina a zpíval Hutka. Snažili jsme se navázat kontakty
s veřejností. Snad se to chvíli dařilo, ale brzy otevřenost naší společnosti zaujal materialismus a mnozí začali vyhle-
dávat spíše konzumní životní styl. Ne tak bratr Voves. Jeho jednoznačnost v cestě za Kristem neochabovala. Potom
jsem kontakt ztratil, protože jsem 16 let sloužil v ústředí církve a v ekumeně.

Po návratu jsem se s bratrem Vovsem a jeho rodinou znovu rád viděl. Zjistil jsem, že se více stáhl do služby
přímo zde v Mělníku. Tolik mu toto město leželo na srdci. Jako by ho v dobrém poznamenala jeho práce magistra
farma-cie. Jestliže dříve nabízel léky pro zdraví těla a dovedl druhým poradit, potom se v poslední části svého
života za-měřil na nabízení léku na zaručeně smrtelnou nemoc, kterou je náš lidský hřích. Jako nepostradatelný lék
nabízel Kristovo evangelium. Vždyť Ježíš přišel jako lékař pro nemocné. Bratru Vovsovi tolik šlo o to, aby druzí
nezahy-nuli a léčbu svého života Kristovým evangeliem přijali.

I v posledních letech svého života rád zpíval. Měl rád některé písně a při setkání u Bible je častěji navrhoval.
Byly to písně chval, které vyjadřovaly hluboký, až intimní vztah ke Kristu. Někdy si při zpěvu těchto písní mů-
žete klást otázku jestli slova nejsou příliš silná, příliš závažná, příliš velká... (Tebe miluji, tebe chválím...). U bratra
Vovse jsem tuto obavu necítil. Jeho spiritualita, jeho vnitřní život byl vždy formován christocentričností. Miloval
svého Spasitele, vroucně se k němu modlil a měl rád Ducha svatého a jeho působení. Jeho víra byla v posledních
čtyřech letech, kdy jsem ho mohl zase vídat, až dětsky průzračná, jednoznačná. Toužil po duchovním probuzení,
toužil po Kristově přítomnosti.

Není pochyb o tom, že v tuto chvíli, kdy my se loučíme, on už může zpívat a chválit u trůnu Beránkova.

Proto bych chtěl ukončit starým heslem českých bratří: **Vicit Agnus Dei, eum sequamur** – zvítězil Beránek
Boží, jeho následujme.

V této naději se dnes chceme i za náš sbor CB V Soukenické s našim milým a vzácným bratrem rozloučit. Ať
jeho památka zůstane mezi námi pozhnaná. Ať v bratrově rodině, mezi přáteli, ve sborech křesťanských církvích
zde i v Praze přibývá lidí, kteří by milovali Krista, tak jako ho miloval bratr Voves.

Pavel Černý

Vzpomínka na sestru Augustinu VernerovouMaminka – Augustina Lucie Vernerová, roz. Valtová (Duťka)

ke dni jejího odchodu k nebeskému Otci nad ránem, v pondělí dne 5. 5. 2014

Malá Gustička se narodila 10. 2. 1928 v Praze Košířích, v Lovčenské ulici, rodičům Františkovi a Ludmile Valtovým, její maminka pocházela z rodu Bísků. Bylo to na stejném místě, kam se po letech dětství a dospívání strávených v Rakovníku a za války krátce i v Lužné u Rakovníka a nakonec v Ústí nad Labem, mladá Augustina vrátila a kde prožila i prvních 10 let manželství s narozením všech tří dětí – Ludmilky, Petra a Jirky.

Jména Augustina a Ludmila se střídala v rodové posloupnosti žen, tj. její maminka byla Ludmila, babička Augustina, prababička Ludmila a praprababička opět Augustina.

Jméno Lucie dostala zřejmě po paní Lucii Boháčové, která byla se svým manželem blízkou přítelkyní rodičů. Karel Boháč posloužil za 1. sv. války tatínkovi, Františku Valtovi, k živé víře a u Boháčů se pak scházela křesťanská skupina mladých lidí. Odtud také pochází již odvozené, ale vžitě, oslovení Duťka. Paní Boháčová, byť původem francouzka, strávila mnoho let v Rusku a tak při příchodu Valtů vždy malou dcerušku vítala se srdečným halasem a objímáním - „Ducóška“ nebo Duťka, Důďa, Duděnka atd., Avdoťa byl totiž ruský přepis jména Augustina. A toto označení již zůstalo na celý život.

Její nejkrásnější vzpomínky se vždy ale vázaly k Rakovníku, tam rodina Valtů obývala služební byt, část vily pod nádražím, jejíž součástí byly i kanceláře, kde pracoval tatínek, drážní inženýr, uznávaný odborník. Duťka svého tatínka milovala, byl to vzdělaný, jemný člověk, od kterého se naučila zodpovědnosti a opravdovosti ve víře v Boha a Pána Ježíše Krista.

Na maminku měla vzpomínek méně, protože malé Duťce, jen 8-mi leté, zemřela po porodu sestřičky, která ovšem svou maminku přežila jen o několik dní. Bylo to v roce 1936. Tatínek se teprve po 6-ti letech znovu oženil a tak Duťka část svého dětství a dospívání prožívala jen s tatínkem. Vzpomínala, jak samozřejmě patřila do křesťanské rodiny malého sborečku tehdejší Jednoty Českobratrské v Rakovníku, s jakou láskou ji všichni nahrazovali ztracenou maminku – rodina Kunftova, Ludvíčkova, Pavlíčků a další.

Proto se zdálo zcela logické, že již ve 12-ti letech byla přijata za člena sboru, tak samozřejmě vyplynula její žitná, niterná víra z prostředí domácího i sborového. To vše až do roku 1942, kdy se tatínek znovu oženil a Duťčinou novou maminkou se stala Růžena Konopásková-Valtová. Brzy mezi nimi vzniklo krásné pouto lásky a v roce 1944 se narodila sestřička Naděje, holčička krásného jména, kterým rodiče vyjádřili nejen naději skládanou u Pána Boha, ale i naději na brzký konec zlé války. Duťka byla tedy o 16 let starší, což odráželo vztah obou sester, Nadějce byla spíše ochránkyní a pečovatelkou a zodpovědností za Nadějku žila až do konce svého života.

Milovala hudbu a ráda zpívala, často vzpomínala na krásné hudební večery, kdy se u nich doma scházelo pár přátel - hudebníků a společně s její maminkou, která hrála na klavír, muzicírovali.

V Rakovníku se Duťka také seznámila s Alexejem Vernerem, Álou, synovcem tetičky Kunftové, který tam 1 rok studoval abiturientský kurz, aby tak oddálil své nasazení na nucené práce v Německu. Stejně se tomu ale nevyhnul, musel poté pracovat ještě 2,5 roku v německém Coburgu ve Firmě Waldrich, která byla součástí německého zbrojního průmyslu. Po svém návratu do Čech se se svými bratry zúčastnil Pražského květnového povstání a jen o vlasek unikl smrti zastřelením. Nakonec 10. 7. 1948 měli Augustina a Alexej v Ústí nad Labem svatbu.

Ještě před svatbou žila Augustina se svou babičkou v bytě Košířích, studovala totiž v Praze na Universitě Karlově na pedagogické fakultě, obor mateřské školy. Byla to tatáž Lovčenská ulice č. 5, kde se před lety malá Gustička narodila. A zde se také Duťce a Álovi Vernerovým narodily 3 děti – Ludmilka, Petr a Jirka.

Ála pracoval v Energoprojektu, který zajišťoval projektování a stavbu elektrárny v Číně a protože tam služebně již několikrát byl, bylo rozhodnuto, že poslední služební cesta bude delší a tedy se uskuteční s celou rodinou.

S nejmladším 6-ti nedělním Jirkou i ostatními dětmi se tedy rodina vydala na cestu do Číny a to na celých 2,5 roku. Jak statečná to byla maminka! Nejenže se předtím ještě učila rychle čínsky, ale měla odvalu odjet s malými dětmi, Jirkou teprve 6-ti nedělním, do tehdy zaostalejší Číny, s jinými zvyky a zcela jinými podmínkami k životu - ovoce omývat hypermanganem, Sunar si nechat posílat z Čech, před pouštním prachem ve vzduchu se chránit rouškami přes obličej, dětský kašel léčit příkládáním hořčičných placek na hrudníček atd. Ale vždy vzpomínali na pobyt v Číně rádi, protože přilnuli k tamním lidem, prožili i krásné věci a měli tam mnohé přátele, jen škoda, že během kulturní revoluce pod vedením Mao Ce-Tunga se již s nikým z Číny nesměli stýkat, ani písemně.

Nezapomenutelná byla ovšem i cesta z Číny domů, kdy se Vernerovi rozhodli využít československou nákladní loď Fučík, která měla i několik kajut pro pasažéry. Plavba trvala 2 prázdninové měsíce a byla plná zajímavých zážitků včetně hrozné bouře v Indickém oceánu se 4-5-ti metrovými vlnami, ale zase i koupáním v klidném moři (např. v Suezském průplavu) u boku lodi.

A statečná Duťka opět musela zvládnout další nečekaně těžkou situaci - Álu museli odvézt ze Singapuru přímo do Prahy k neodkladné operaci ledvin a ona zůstala na palubě lodi sama, se třemi malými dětmi a věcmi, které si rodina vezla domů na památku. Nikdo z dětí se ani v dospělosti maminky na její tehdejší pocity nezeptal, jakoby její celoživotní statečnost a síla byla něco samozřejmého, co celou rodinu provázelo po celý život!

Byl rok 1959, doba dozrívajícího budovatelského nadšení poválečného, brigád a všemožných společných aktivit. Duťka vždy byla ochotná přiložit ruku ke společnému dílu, ale na druhou stranu si vždy uhájila právo na víru v Boha. Rodiče vodili děti do besídky a vždy, i v dalších letech, maminka probouzela v dětech živou víru a podporovala je ve všech dorosteneckých i mládežnických aktivitách, s nesmělým dovětkem, že oni takovou možnost neměli.

Nádherné, společné roky života pro celou rodinu, objevování krás přírody až do nejmenších detailů, každou kytičku znát jménem, radovat se z čistých pramínků, úchvatných hor, krásných mraků a západů slunce, při cestování se stanem prožívat nezapomenutelné chvíle a poznávat tolik krásných míst!

Ale to již Vernerovi nebydli v Košířích. Po návratu z Číny vyměnili byt s dědečkem a babičkou Vernerovými a přestěhovali se na Letnou, do prostorného bytu nad Stromovkou. Byt měl z oken nádherný výhled do dálky až na konec Prahy do Tróje. Ale ze začátku musel tatínek Ála nosit uhlí do 4. patra v putně na zádech a i přes krásná kachlová kamna se všichni museli v bytě teple oblékat.

Duťka nejdříve pracovala jako učitelka v mateřské škole. Musela však často měnit působišťe a byla přerazována na různé krátkodobé záskoky, čímž její práce trpěla. Po několika letech tedy využila příležitost zaměstnání změnit. A protože od raného dětství velice milovala přírodu, zdá se opět zcela samozřejmé, že po celý zbytek pracovního života pracovala v zemědělství a to v ÚKZÚZ Sedlec (Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský). V létě to byla práce na poli, v zimě se zpracovávaly výsledky a navštěvovaly šlechtitelské stanice po celé republice.

Ráda na ta léta vzpomínala, i na celý pracovní kolektiv, a mnohá přátelství tehdy vzniklá přetrvala až do dalších let. Tam také dostala možnost obhospodařovat pro svoji potřebu zahrádku za vesnicí a zůstat tam i několik dalších let, kdy již byla v důchodu.

S jakou láskou a nasazením to přijala a mnoho let na kvalitní půdě všechno možné spolu s dalšími kolegy pěstovala. A protože ani místečko nesmělo zůstat nevyužité, také rozdávala a rozdávala!

Byly to její šťastné roky. Ale zase jí Pán Bůh připravil, jak sama říkala, další etapu života a zahrádku musela ještě během vegetace rychle opustit kvůli stavbě čistící stanice.

Ale otevřela se jí další možnost – jezdit pomáhat na zahradu své sestře Nadějce, i když do vzdálenějších Kel u Mělníka. A tak jezdila 2-3 x týdně autobusem a výpěstky večer přinášela v batohu a kbelíčkách, obvykle sama, aniž by někoho požádala o pomoc.

Duťka byla nejen statečná, ale i pracovitá a skromná. Před svými potřebami vždy dávala přednost potřebám druhých. Děti vedli oba rodiče k odpovědnosti, podporovali u nich tvůrčí aktivity a rozvíjející se vloh, a přitom se jim snažili tvořit rodinné zázemí.

Duťčina úcta k manželovi a jeho rodině, zvl. pak babičce Božence a dědečkovi Samuelovi, tak samozřejmě rozdávání se a přikrývání všeho i těžkého ve vztazích svou láskou a odpuštěním, vytvářela dětem pokojný domov, odrážející Boží lásku. A tak Duťka, s Boží pomocí, zvládla statečně i další etapu života, zřejmě tu nejtěžší, kdy troškotal vzájemný vztah obou manželů a Ála se rozhodl jít za svojí celoživotní vizí velkého vynálezu až do Ameriky. Sice se později do Čech vrátil, ale v roce 1995 zemřel.

Pro Duřku to bylo období velkého utíkání se k Bohu jako zdroji nové síly, z něhož mohla čerpat v dobách těžkostí i osamění.

Poslední etapa Duřčina života, Pánem Bohem darovaných dvacet let, tak byla sice již doba samoty, bez partnera, ale zato s dětmi a jejich rodinami, 9-ti vnoučaty a 4-mi pravnoučaty. Doba samostatnosti a doba života z víry, která vyzrávala.

A protože to již byly roky důchodové, nic jí nebránilo rozvinout své dary a schopnosti, které měla od Pána Boha a naplňovat svůj život i život svých blízkých i vzdálenějších láskou, ale i rozhodnou a obětavou účastí na všem, co se týkalo nejen rodin jejích dětí, ale zvláště i širokého křesťanského společenství, hlavně však milovaného sboru CB v Soukenické ulici.

Odmítala televizi a tak měla větší soustředění pro čtení bible a modlitby za všechny potřebné.

Svoji lásku ke studiu dějin vložila do studia biblických textů a s vzhledem teologa přemýšlela o souvislostech a významech, vždy s novou dychtivostí odkrývala nová teologická poznání, ráda četla výklady Jana Hellera, Jiřího Beneše, Pavla Hoška, poslouchala rozhlasové rozhovory Petra Vaňury s význačnými teology a kazateli a byla vděčná za kvalitní kázání „soukenických“ kazatelů, která pomáhala rozšiřovat na magnetofonových kazetách.

Poslední, již nedočtenou knihou, byl Ježíš Nazaretský od bývalého papeže a teologa Josepha Ratzingera. A jak přijímala Boží formování a aktivně na něm bez reptání spolupracovala, zrála a byla darem pro své okolí.

Statečná byla i v těžké nemoci, která již byla opravdu tou konečnou etapou její cesty životem, ale kdy byla opět vzácným darem pro rodinu i všechny kolem sebe. Ještě opakovaně v nemocnici i v léčebně Chvaly šířila kolem sebe skutečný, hmatatelný Boží pokoj a vděčnost za všechnu péči, kterou jí zde věnovali. Vyprošovala ne sílu a pomoc pro sebe, ale požehnání svým blízkým i dalším pokračujícím generacím.

A její slova: „Jsem v nebi – jsem doma a mám kolem sebe svou rodinu“ jsou vyjádřením pocitů posledních týdnů jejího života, kdy ji Pán Ježíš držel již za ruku a prováděl těžkými dny, aby k Němu přešla nad ránem, v pondělí 5. 5. 2014.

Čest její památce a velký dík našemu Pánu!

Lída Beranová a rodina, 14. 5. 2014

Ve věku 1 roku

Jako gymnazistka s tatínkem